

Arrest

nr. 289 214 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LONDA SENGI
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LONDA SENGI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché LABEEUW die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 282 446 van 22 december 2022.

Op 30 januari 2023 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/12/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben aan zijn rechterbeen waardoor hij moeilijk lang kan stappen en een verwonding aan zijn linkerarm. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"V. DE UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

Een enig middel

De eiser roept een enig middel in, genomen uit machtsoverschrijding, een duidelijke beoordelingsfout en de schending van:

- de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens ;*
- de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten,*
- het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen,*
- het algemene rechtsprincipe van behoorlijk bestuur, dat omhelst dat de overheid zich met zorg dient te informeren alvorens haar beslissingen te nemen en deze doeltreffend te motiveren ;*
- de zorgvuldigheidsplicht,*
- het recht om gehoord te worden,*
- het rechtsprincipe audi alteram partem,*
- het evenredigheidsprincipe.*

De verwerende partij heeft ook een bevel tot het verlaten van het grondgebied bijgevoegd jegens de eiser met het argument dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing heeft genomen tot het weigeren van het vluchtelingenstatuut alsmede het statuut van subsidiaire bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de beslissing van de commissaris-generaal bevestigd waarbij de internationale bescherming werd geweigerd aan de eiser.

Des te meer verwijt de tegenpartij aan de eiser in België te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, zoals bepaald in het artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

Het volstaat erop te wijzen dat, indien op het einde van de voorziene procedure hem het verblijf wordt geweigerd, wij de fundamentele rechten van de eiser als duidelijk geschonden moeten beschouwd worden..

Het blijkt in dit geval dat zijn rechten bedreigd zijn, ondank het voorafgaandelijk onderzoek van een beslissing tot het weigeren van de verblijfsvergunning.

De eiser werd geconfronteerd met de weigering van het verkrijgen van de internationale bescherming. De wet en de Belgische rechtsspraak zijn samenlopend bij deze zoektocht naar het evenwicht tussen de verplichting tot het verwijderen van de vreemdeling in een onregelmatige verblijfssituatie en de verplichting tot het respecteren van zijn fundamentele rechten.

Sinds 2012 bepaalt de wet dat de minister principieel verplicht is een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen voor de vreemdeling die op onregelmatige wijze in België verblijft ongeacht zijn eigen wil.

Desalniettemin is die rechtsspraak niet absoluut van aard.

Het respecteren van de fundamentele rechten kan deze voorziene verplichtingen, opgenomen in de Omzendbrief « terugsturen » milderen.

Voorzeker, het bevel tot het verlaten van het grondgebied is « een verklarende akte van een situatie van onwettig of voorheen onregelmatig verblijf waarbij, eenmaal vastgesteld, geen enkele beoordelingsbevoegdheid laat jegens de overheid inzake het principe op zich van haar uitreiking met als gevolg dat het vaststellen van één van de situaties bepaald door het voorheen vermelde artikel 7 op zich volstaat opdat zowel in rechte als feitelijk rechtsgeldig het argument daarvoor zal naar voren gebracht worden zonder dat de administratieve overheid gehouden is om andere argumenten te

leveren die verbonden zijn aan andere omstandigheden in haar beslissing » (C.C.E., 2 april 2015, n°142.674 ; 17 april 2015, n°143.542).

Dit juridisch automatisme is desalniettemin in vraag gesteld door de Raad van State, die oordeelt dat de bevoegdheid inzake het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied geen volledig gebonden materie is, met inbegrip in dit geval van het artikel 7, alinea 1, van de wet van van 15 december 1980 dat voorziet dat de Staat een dergelijke akte « moet » uitvaardigen.

In feite en zelfs in deze veronderstelling, is de Staat niet gehouden een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen indien deze de fundamentele rechten van de vreemdeling miskent (RvS, 17 februari 2015, n°230.224 ; C.C.E. (A.G.), 19 december 2013, n°116.002, Rev. Dr. Etr. 2013, p. 678). In dezelfde zin beklemtoont de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (C.C.E., 19 januari 2015, n°136.562) dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig gebonden is : « De Raad beklemtoont in dit opzicht dat indien de overheid in bepaalde gevallen, opgenomen in het artikel 7 van de wet, een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitvaardigt aan elke rechtsingezetene van een derde land die zich in België bevindt in een onregelmatige verblijfssituatie, dan dient deze verplichting niet opgevat te worden als dwingend van aard en automatisch toepasbaar en in alle omstandigheden. Eveneens kan het onregelmatige karakter van de verblijfssituatie op zich niet volstaan om op zich het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen zonder dat andere factoren, met name diegene verbonden aan de schending van de fundamentele rechten, gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens eveneens in rekening worden gebracht en aldus is zij niet verstoken van een zekere beoordelingsbevoegdheid in deze materie »

Bijgevolg kan de overheid niet terugvallen op een volledig gebonden bevoegdheid bij het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied op grond van het artikel 7 van de wet..

In dit geval zou bij een verwijdering van het grondgebied van de eiser, er een scheiding teweeggebracht worden met zijn vriend met wie hij samenleeft en met zijn vriendenkring die hij in België heeft gevormd alsmede met zijn collega's. De eiseres heeft geen enkel sociaal referentiepunt meer in Angola, van die aard dat hij, in het geval van een terugkeer naar dit laatste land, hij het risico loopt daar op straat terecht te komen en daardoor een onmenselijke en vernederende behandeling te moeten ondergaan, in tegenstrijd met het artikel 3 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens.

Het Grondwettelijk Hof heeft een beroep tot annulatie verworpen, gebaseerd op het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen, zoals herzien in 2006.

Er werd de afwezigheid van de criteria opgeworpen waarbij verwezen werd naar de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de mens met als gevolg dat de bevoegdheid van de minister grotendeels discretionnaire van aard is en daardoor kan de rechter slechts een bijkomende controle uitoefenen bij de tenuitvoerlegging ervan.

Het Grondwettelijk Hof erkent dat de aangevochten bepaling geen omschrijving geeft van de « uitzonderlijke omstandigheden », die toevallen aan de minister of aan zijn afgevaardigde die over een discretionnaire beoordelingsbevoegdheid beschikken.

Het Hof staft desalniettemin dat « deze discretionnaire macht kan niet dermate geïnterpreteerd worden [...] zonder een uitdrukkelijke of noodzakelijke verwijzing naar het respecteren van de grondwettelijk vastgelegde fundamentele rechten voorhanden is. Zij zou dienen toe te laten aan de minister of aan zijn afgevaardigde om de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens te schenden, in die aard dat zij een bepaalde categorie vreemdelingen zou ontrekken van het voordeel van het uitoefenen van die rechten die hen zijn gewaarborgd door deze verdragsrechtelijke bepalingen.

Aldus is een grondig en scrupuleus onderzoek vereist jegens elke aanvraag en de aangevochten bepaling biedt de mogelijkheid om elke aanvraag afzonderlijk te onderzoeken op grond van concrete elementen en met name in het licht van de verdragsrechtelijke bepalingen ».

Het middel is niet ongegrond onder voorbehoud van deze interpretatie (C.C., 26 juni 2008, n°95/2008, B 6).

Het « onregelmatig karakter van het verblijfsstatuut zou op zich niet volstaan om op zich het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen zonder dat andere factoren, met name deze verbonden aan de schending van de fundamentele rechten met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens evenzeer

in rekening worden genomen, een materie waarbij de overheid niet verstoken is van een welbepaalde beoordelingsbevoegdheid »

De bevoegdheid van de Belgische Staat is niet volledig gebonden vermits het hem hier handelt om het uitvaardigen van een Bevel tot het Verlaten van het Grondgebied (C.C.E, 29 mei 2015, n°146.651). ”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker er blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende (bijlage 26*quinquies*). Op 28 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 282 446 van 22 december 2022. Deze elementen worden niet betwist door verzoeker. Evenmin betwist verzoeker dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, of om er zich te vestigen, en hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is verweerder op grond van artikelen 7 en 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet, in een dergelijke situatie in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet is evenwel bepaald dat hogere verdragsrechtelijke normen zich kunnen verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert aan dat zijn fundamentele rechten geschonden zijn indien “*op het einde van de voorzien procedure hem het verblijf wordt geweigerd*”. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en in dit verband verwijst naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, dient de Raad erop te wijzen dat deze aanvraag niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep. Bovendien blijkt noch uit het administratief dossier noch uit het nazicht van het wachtregister dat verzoeker effectief een dergelijke aanvraag indiende. Ook bij zijn verzoekschrift legt verzoeker hieromtrent geen stukken neer. In dit opzicht is verzoekers betoog dan ook niet dienstig. Er blijkt niet dat verzoeker een andere verblijfsaanvraag indiende die op heden nog hangende is en de afgifte of de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert.

2.4. Vervolgens betoogt verzoeker dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een scheiding zou teweeg brengen van zijn partner met wie hij samenwoont, van zijn vriendenkring en van zijn collega's. Aangaande verzoekers privé- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker verklaarde geen familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het EHRM vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Het komt verzoeker toe om concrete elementen voor te leggen waaruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk een privé- en/of familieleven onderhoudt op het grondgebied. In dit verband volstaat het niet om enkel en alleen te betogen dat hij een partner heeft met wie hij samenwoont. Uit het nazicht van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker op 15 oktober 2019 en op 7 november 2019 verklaarde geen familieleden te hebben op het grondgebied. Naar aanleiding van het interview in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op 28 juli 2021, legde verzoeker ook geen verdere verklaringen af in dit verband. Op basis van zijn uiterst summier toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft verzoekers privéleven merkt de Raad op dat het verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Door louter te betogen dat de bestreden beslissing een scheiding inhoudt van zijn vriendenkring en collega's maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van dergelijke intense banden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij geen enkel sociaal referentiepunt meer heeft in Angola en dat hij bij zijn terugkeer derhalve een risico loopt om op straat terecht te komen en een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds een onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker internationale bescherming of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Door louter te betogen dat hij geen sociaal referentiepunt meer heeft in Angola en mogelijks op straat zal terecht komen, beperkt verzoeker zich tot een zeer summier en hypothetisch betoog. Bovendien dient de Raad op te merken dat verzoeker tijdens een verhoor van 7 november 2019 verklaarde dat zijn drie zussen en drie broers woonachtig zijn in Angola. Gelet op de voormelde elementen blijkt niet dat een nieuwe toetsing aan artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Verzoeker voert geen nieuwe concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.6. Tot slot dient de Raad erop te wijzen dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het recht om gehoord te worden zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT